

Taula

- 7 1 Hauré de començar i parar la taula...
9 2 És senzill l'homenatge de les coses...
11 3 El bes dels morts retorna a visitar-me...
13 4 Com viure en llit de lava, així deu ser...
15 5 Que poc gentil, la dansa de les hores...
17 6 I amb quin neguit escric i ric i escric...
19 7 Com qui termena espais i en fa una fita...
21 8 Que em trobo sol, vençut, amb massa llibres...
23 9 Per nom tristesa puc triar el subtil...
25 10 Són els amics que em reben cada tarda...
27 11 Pensar la vida és rebre a cop calent...
29 12 Com qui vol la cosa i es fa l'orfe...
31 13 Que si ve un vent o un altre tot canvia...
33 14 I em jugo el vers i el foc, en cada vers...
35 15 Quan dic silenci dic tot el que cessa...
37 16 És aquest altre de dins qui ara parla...
39 17 Com un viatge: lents, els vidres pugen...
41 18 Que sigui el gest golut en heure l'arbre...
43 19 Ja sé que soc imprescindible. Fora...
45 20 Dic puresa del mot i sembla, l'aire...
47 21 No el cos sinó la veu és el que em fa...
49 22 Fer de finestra hauria d'agradar...
51 23 Quan no me'n surto i les paraules fugen...
53 24 Ja sé que no us importo, que com més...

- 55 25 Cap notícia més breu ni verdadera...
- 57 26 Són lluny i encara els recordo, absents...
- 59 27 Quan sé que el que és a prop és el més lluny...
- 61 28 Nos, rei de la paraula, m'encomano...
- 63 29 Assegut al bancal, el com em mira...
- 65 30 Aquí m'hi moro. Em sembla que, enterrat...
- 67 31 M'hauré de veure prim i malgirbat...

1

Hauré de començar i parar la taula
amb la certesa a frec de pell que, sol,
ningú no s'avindrà a seure amb mi,
que duc el vi de l'ombra dels racons
al front esclau, que bec l'inhòspit cant
del vers callat als llavis que traspuen
la immensa soledat d'aquesta taula,
parada des de sempre per als vius
que han de morir obrint els ulls de bat
a bat, falenes de gran nit que ceguen.

2

És senzill l'homenatge de les coses.

Miro el mur, que em retorna la mirada;
miro el pou, que m'enfonsa la veu sorda;
miro el mar, que m'ofega el cant amb sorra;
miro el cel, que m'esquiva i al mur llança
un silenci fet home, l'espant cosa.

És senzill l'homenatge del poema:
mot a mot, la bastida va esfondrant-se
mentre lluny, sempre lluny, mulla una llàgrima
la mirada extingida del poeta.

3

El bes dels morts retorna a visitar-me
cada vegada que una branca es mou
al jardí astut de la memòria vella.
No és el record que em bressa i em despulla
el sentiment amb què conec la vida.
No és pas tampoc la brisa que remou
fulles perdudes, càntics oblidats,
perquè tot bes va sempre a la deriva.
El bes dels morts em torna soledats
on sempre més seré l'esclau del viure.

Aquesta obra ha estat guardonada amb el V Premi Pont Vell de Poesia del certamen literari Vila de Montblanc, 2024, amb un jurat format per Helena Martínez-Ferreruela, Àngels Marzo, Susana Pérez Civit, Mònica Socías, Josep Civit i Mateu i Judit Queralts Farré, que actuà com a secretària.

Amb la col·laboració de:

AJUNTAMENT
DE MONTBLANC

escarritx
literari

© del text: Josep Plana Aspachs, 2025
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2025
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: maig de 2025
ISBN: 978-84-1303-646-5
DL: 326-2025
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

— imprès a **lleida** —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.